

L'ENGANY CARMESÍ

Umbra és un regne medieval embolicat en la penombra de la desesperació i guerres constants. Les seues vastes terres estan marcades per paisatges desolats i boscos ennegrits.

Umbra es troba immersa en un conflicte perpetu, on faccions lluiten per la supervivència i la supremacia. Les muralles i cases fortificades, d'arquitectura gòtica i decadent, s'erigixen com a bastions de desesperació. És un territori estripat per la guerra, on la vida és fràgil i la mort aguaita en cada ombra.

Els cels perpètuament ennuvolats llancen ombres eternes sobre Umbra, i la llum del sol és un rar regal que a penes penetra els densos núvols. La lluna, en canvi, llança una llum platejada que ressalta la malencolia del paisatge nocturn.

Els habitants de Umbra han forjat els seus destins enmig de la guerra. Cavallers deshonorats, rodmons renegats i mercenaris sense escrúpols deambulen per les terres, buscant redempció, poder o, simplement, la supervivència en aquest món despiatat.

El nom d'Umbra es murmura amb temor i pesar en les ombres, com un ressò d'un temps oblidat. Les llegendes parlen d'antigues malediccions que pesen sobre la terra, alimentant el conflicte interminable.

En Umbra, la marca en la galta dreta de tots els habitants és un rastre ineludible que guia les seues vides comunes, modelant els seus destins de manera tan inequívoca com les ombres que emboliquen el seu món. Tots porten marques de diversos colors que definixen les seues personalitats i rols en la societat.

Els marques rúges són emblemes de lideratge. Alguns són líders comunitaris, mentre que uns altres simplement dirigixen xicotetes botigues locals, però tots porten amb si l'autoritat inherent a la seua marca. Tota la realitat d'Umbra està formada per marques rúges.

Aquells marcats amb el distintiu verd, no obstant això, no habiten amb la resta de la societat. Es bandegen ells mateixos als vastos paisatges de les muntanyes, ja que són caçats i executats públicament per la resta dels habitants. Aquests exiliats, encara que despietats i cruels, es troben atrapats en una lluita per la supervivència, lluny de les mirades condemnatòries de la societat.

Les marques blaves assenyalen a individus savis i erudits, respectats pel seu coneixement, però no necessàriament encimbellats en altes posicions. Bibliotecaris locals, consellers modestos i professors formen part d'esta marca, aportant la seua saviesa a la quotidianitat.

Els marcats amb groc són els hàbils negociadors i diplomàtics als quals se'ls troba regatejant en mercats, resolent disputes veïnals o treballant com a intermediaris en situacions conflictives. Molts són metges locals, però sense molta especialitat.

Finalment, estan les marques roses, hàbils guerrers i estratagemes, que patrollen els silenciosos i foscos carrers d'Umbra, o habiten en la cort real.

El castell d'Umbra, una formidable fortalesa de pedra fosca, s'alça amb imponentia sobre el paisatge ombrívol. Les seues torres punxegudes s'elevan cap al cel ennuvolat, mentre les seues muralles altes i robustes projecten una sensació d'impenetrabilitat. Les parets interiors del castell estan entapissades amb una col·lecció d'armes forjades en la foscor de la guerra: espases esmolades, destrals sinistres i escuts desgastats pengen com a ombres inertes que testifiquen la història de conflictes passats.

Dins dels foscos corredors, Dianna, la reina d'Umbra, habita amb una presència majestuosa. El seu cabell llarg i sedós, d'un ros platí que arriba fins a la cintura, està habitualment adornat amb intricats entramats de trenes, mostrant la dedicació i l'art que se li confessa a la seua aparença. Els ulls de Dianna, d'un verd vivaç, brillen amb una intensitat que reflecteix la seua innata confiança i astúcia.

Vestida amb vestidures fosques però sumptuoses, la reina destaca entre les ombres del castell. Porta amb si la marca roja en la seua galta dreta, un distintiu que no sols assenjala el seu lideratge natural, sinó que també la connecta amb la història de la seua família. Dianna, una líder segura de si mateixa, sovint es mou amb una gràcia que emana autoritat.

No obstant això, darrere de la seua mirada segura i el seu port real, s'intuïx una ombra de crueltat que a vegades apunta en les seues accions. La reina no tem prendre decisions difícils i, a vegades, la seua mà dura pot caure amb fredor sobre aquells que s'interposen en el seu camí.

La història de Dianna està embolicada en un misteri encara més fosc. El seu ascens al tron va ocórrer de manera abrupta i ombrívola després de la mort inexplicable de la seua germana bessona, Brianna, també marcada amb el roig. Dianna havia sigut considerada morta en nàixer, i la seua sobtada aparició després de la tràgica pèrdua de Brianna va deixar a la societat en un estat de commoció i especulació. Ara, a les sales del castell, Dianna governa amb una mescla de determinació i enigma, la seua presència imponent ressonant en cada racó d'Umbrà.

Agnar, un jove marcat amb el roig com la reina Dianna, també habita al castell. De cabell castany, pell bruna i pigues esguitant el seu rostre, la seua aparença mostra les cicatrius tant físiques com emocionals dels temps difícils que ha enfrontat. La seua història està marcada per la tragèdia: prové d'un regne devastat pels marca verd, els qui van arrabassar la vida del seu pare, el rei d'eixe regne.

En un dia ennuvolat, Agnar va arribar a Umbrà, famolenc, fred i amb una ferida greu en el costat, després de ser l'únic supervivent a l'atac dels marca verd.. Va ser acollit en el mateix castell de la reina, on va trobar refugi i protecció. La compassió de Dianna cap a aquest jove li va obrir les portes del seu regne i, eventualment, del seu cor.

A mesura que el temps passava, Dianna i Agnar compartien no sols el deure de liderar Umbrà, sinó també una connexió profunda i complexa. El castell, una vegada fred i ombrívol, va cobrar vida amb la calidesa del seu amor. Agnar, amb la seua valentia i determinació, es va convertir en un pilar de suport per a Dianna, mentre que ella, al seu torn, va trobar en ell un company que compartia la càrrega de la seua responsabilitat.

L'amor va florir enmig de les ombres de la guerra i la pèrdua. Junts, la reina i el jove rei van enfrontar els desafiaments que els presentava Umbrà.

-Et vull -va mussitar Agnar, mentre recorria el coll de Dianna d'humits besos. Era de nit, i feia ja dos anys des de la boda dels dos.

- I jo a tu -va contestar ella, perforant-lo amb els seus ulls verds.

El rei va continuar besant-la, pujant per la seua mandíbula, els seus llavis, fins que, finalment, li va proporcionar diversos besos en la galta dreta.

Es va separar d'ella, i els seus ulls blaus desbordaven amor. Amb un somriure, Agnar va observar el bell rostre de la seua estimada.

Dianna ho va observar atentament, com ell recorria amb la seua mirada afectuosa cadascun dels seus trets. Però, de sobte, el somriure del rei es va congelar en la seua cara. Els seus ulls es van detindre en la galta de la xica, la que segons abans havia estat besant. Va alçar una mà tremolosa i li va recórrer la galta.

El cor de Dianna es va oblidar de batejar quan va suposar el que havia vist Agnar. La sang se li va congelar en les venes, i va intentar allunyar-se d'ell, el seu cervell buscant a mil per hora una excusa. No obstant això, el jove la subjectava de la cintura amb força, i els seus dits clavats a l'esquena de la xica es sentien com dagues. Finalment, ell va parlar.

-Dianna...Què és això? -va dir amb un fil de veu.

-El què, el meu amor? -va preguntar ella, el seu somriure flaquejant.

Ell la va deixar anar i va rebuscar frenèticament en una tauleta que tenien al seu costat. Ella ho va observar, congelada en el lloc de la por. Agnar va traure finalment un xicotet espill de mà, fet completament de perles, i el va situar front el rostre de la reina.

-La teua marca -va dir Agnar, mentre se li trencava la veu- no està sencera. Està com esborrada. Però això és impossible.

Va haver-hi un silenci incòmode, mentre Dianna, que subjectava l'espill amb mans tremoloses, observava la sang que normalment li tapava la seua marca verda, i contemplava com faltava un poc pel mig.

-Eh...no sé de què em parles -va dir en un murmuri.

Ell va fer un pas cap avant. A Dianna li va caure l'espill de les mans, que es va fer miques en el sòl.

Agnar no va semblar immutar-se, i va acostar el seu nas a la marca de Dianna.

-Fa olor de...sang -va dir mentre se separava d'ella.

Va alçar la mà i la va acostar a la galta de la xica, per a acabar d'esborrar-li la marca.

Llavors, Dianna, en un moviment reflex, va fer un pas enrere, i el va mirar feroçment.

-No. No em toques Agnar.

Ell la va mirar, confós.

-Dianna...deixa'm veure la teua marca -va dir avançant cap a ella.

La reina es va girar, i instintivament, va arrancar una de les múltiples armes que estaven penjades de les parets, i va apuntar el ganivet cap al pit del rei.

-He dit que no t'acostes.

Ell la va observar, amb els ulls desorbitats, amb una expressió d'horror pintada en la seua cara.

-Estàs...-va engolir saliva, amb els ulls humits- estàs apuntant-me amb un ganivet?

En adonar-se del que estava fent, Dianna va deixar anar el ganivet, que també va caure a terra, i va començar a plorar desconsoladament.

-Perdona'm Agnar, per favor, perdona'm, no m'he adonat...-cridava plorant, mentre era ara ella la que avançava cap a ell, intentant abraçar-lo.

Ell es limitava a retrocedir, esquivant-la, mirant-la com si fora un monstre.

Les llàgrimes van acabar d'esborrar la sang de la galta de la xica, deixant al descobert la seua verdadera marca verda.

Agnar la va veure, i va començar a sanglotar. Va caure a terra, es va arrossegar com va poder al punyal i el va agafar amb força, fins a fer-se mal. Es va alçar amb les seues últimes forces, i va espentar a la seua estimada contra la paret, ficant el tall del ganivet contra el seu coll.

Ella es va regirar, mentre tots dos ploraven, desconsolats.

-Per favor Agnar, per favor -va dir mentre s'ofegava per les llàgrimes i per la pressió del ganivet.

-Una marca verda, Dianna? Maleïda sigues. M'he deixat enganyar per una marca verda -es va interrompre per un sanglot- Saps perfectament que des que els marca verdes van destruir la meua llar, al meu poble i al meu pare ha sigut la meua missió personal acabar amb cadascun d'ells. I em fas això? Maleïda sigues. -va repetir.

-Vas a...? - Dianna es va tornar a ofegar- Vas a matar-me?

Ell va estrényer les dents.

-És l'única cosa que t'interessa, veritat? Saber si seguiràs amb la teua repugnant vida, plena d'enganys, de mentides i de...-li va fallar la veu- La teua germana. Dis-me que no vas ser tu.

Ella es va limitar a mirar-lo i a sanglotar amb més força. Ell va tancar els ulls, mentre plorava, trencat de dolor.

-Dis-ho -va murmurar.

-Havia de tapar la meua marca -va dir llavors ella- necessitava sang. Brianna...La meua germana no sabia el que era millor per al poble. Ella va trencar un pacte i...

-I la vas matar? M'estàs dient que vas matar la teua pròpia germana bessona perquè va trencar un pacte? Que tu, una fastigosa marca verda, sabies el que era millor per al poble que ella, una exemplar marca roja? -va fer una pausa- Em fas fàstic. Tant de bo mai t'haguera conegut. Tant de bo haguera mort aquell maleït dia en què et vaig conèixer.

-No, Agnar, per favor, no digues això -va plorar ella.

-Saps que és el pitjor? Què et continue estimant. Després de saber tot el que has fet, et continue estimant. Soc...soc pitjor que tu.

Ella ho va mirar, no li cabien més llàgrimes en el rostre.

-Però no deixaré que l'amor s'interpose en la missió de la meua vida -va afegir el rei.

Dianna va llegir la seua determinació de ferro en els seus ulls, darrere d'un vel de llàgrimes.

-Dona'm una segona oportunitat, per favor -va suplicar ella.

-No ho entens? Als marca verd no cal donar-los ni una oportunitat, molt menys una segona. Donar-te una segona oportunitat seria com donar-te una altra fletxa perquè vas fallar el primer tret. No deixaré que li faces més mal al meu poble.

La mirada de Dianna es va endurir.

-El TEU poble? Mira com parles. Et creus un heroi, només per la llejta marca que portes en la galta. Però has matat, igual que jo. Ja saps el que diuen. O mors com a heroi, o vius prou com per a veure't convertit en villà.

-Gràcies per fer-me veure que a vegades la persona per la qual et deixaries morir és la que subjecta el ganivet.

Les llàgrimes havien desaparegut dels ulls de tots dos. Agnar la va tornar a mirar.

-En quin moment et vas tornar així de dolenta? -va murmurar.

Ella va soltar un riure amarg.

-En el moment en què em vaig adonar que no estava destinada a salvar el món, sinó a veure'l cremar. Al cap i a la fi, l'única diferència entre un heroi i un villà és la perspectiva.

-I el color de la marca que tens en la galta. -va afegir Agnar.

Ella va tornar a riure. En veure que ell estava a punt de matar-la, va dir amb un fil de veu:

-Puc dir una última cosa?

-Pots dir tot el que vulgues, però res canviarà el fet de que vaig a matar-te ací i ara.

Dianna va somriure maliciosament, assaborint el triomf per endavant.

-Estic embarassada.

El ganivet va caure a terra per segona vegada i Agnar el va acompanyar. El rei es va quedar assegut en el sòl, amb els ulls com a plats, mirant la paret sense donar crèdit a les seues oïdes, mentre Dianna abandonava l'habitació corrent, com un sospir.